

Прощання

Михайло Старицький

Прощаємось ми надовго з тобою...
Кохання – глум в невольничій пітьмі:
В своїм краю ти будеш вік рабою,
Я буду теж в рабському вік ярмі.

Не бачиться тобі, мій квіте милий,
Темницею ця просторінь степів,
Але мені... знести не маю сили –
Над думкою, над серцем кайданів.

У слухний час знемігся я нудьгою...
Відколи храм святих надій запавсь, –
Окрилося все темрявою, млою,
І воздух свій мені задушним ставсь.

І, дивлячись тобі у ясні очі,
Я чую гірш публіку і ганьбу, –
Що, як страхун, тікаю серед ночі,
Знесилений, лишивши боротьбу...

Прощай, прощай! Упав і час прощання...
О, пригорни і руку щиро дай!
Я повернусь, як стихнуть тут ридання,
Коли зітхне вільніше рідний край.